

Aczél Géza

PALAU

mikor a tanulószoba hátsó padsoraiban már minden ötlet elfogyott nem sikerült a legmerészebb vágy kiszökni egy-egy partizánfilmre a közeli bolhás moziba vagy a salakon csattogtatni egymás bokáját netán az első slukkokat meghúzni a бүdös sellőből a hátsó udvaron felütöttük a koszlott földrajzi atlaszt és hihetetlen csatákba kezdtünk hegyekről folyókról városokról a világ végén úszkáló szigetekről és mindent tudtunk – dőlt belőlünk fekete-afrika az ausztrál öblök szibéria roppant vízi vándorútjai fűjt a sivatagi szél pergett indián dob s ha az ember a másokra rákiáltott zsigereiből fölnyomta még pápuát is aztán hosszú csönd lett mígnem klasszikussá érett költő sógorom jóval a vasfüggöny nyitása előtt egyszer csak új zélandba vágyott térképen nézegetni kezdtem azt a világot de mivel már bécsig is fegyveresek rohamozták a vonatot gondoltam poétánk meghomálylott agyára ment az ezoterikus lírai mákony maradjunk a helyi buszoknál s megint kialvatlan évek szomszédolások és a delegáciáj-térképek a glóbusz a rövidre zárt én mozgásterében csöndesen megállt – ideát ám mostanában ismét hosszasan lapozok egy kegyeletes könyvet nem is a könnyek bár az ajándékon még elszállt testvérem kéznyoma kit nem láthatok már soha miként itt e szépen színezett papírvilágot melynek többségét gyerekkorom óta valakik többször átkereszteltek arabok oroszok az afrikaiak tán a közép-amerikát imádók a szerbek s lám mint valamikor a rejtelmes mesékben ismét a végtelen vizek a csüggedt balkáni magányból a lét peremén zátonyok gyöngysora a régen citált pápua s erőlködhetnek a nagyszerű társak létezik-e töményebb líra mint a foszfátos korallokra hasaló mikronézia az ősvízen ringatózó nauru vaunatu kiribati tuvalu vagy tonga jobban mondvá miért palau fáj ahogy ablakomhoz ér az éjszaka istenem – ott a lét szélén köztársasága van pénze ünnepe fővárosa s míg mi nagyképűen futkározunk itt pénzéhes romlott bogarak

ők állítólag a vulkánkúpokon tovább élnek a gdp-mutatók mesések
eltévedtünk volna – no ebből se lesz ma óda jobb ha a gép kikapcs

2000, 2003/2.

ACZÉL GÉZA (1947 AJAK) JÓZSEF ATTILA-DÍJAS LÍRIKUS